treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 433 | Barcelona, 19 de gener de 1.976 | Preu: 10 pessetes

La resposta obrera

EDITORIAL

Amb el discurs del ministre d'Hisenda prolongant la congelació salarial,el govern del rei declarava la guerra a la classe obrera. La classe obrera ha donat una resposta contundent, que no ha acabat encara, ni de bon tros. A partir de la vaga del Metro s'ha produït a Madrid el moviment vaguístic de més envergadura des de 1939, que s'ha estès ràpidament a tots els racons de l'estat.

La participaoió de Catalunya en el moviment ha estat important: el port de Barcelona paralitzat; vagues, tancades i manifestacions a Banca,Fecsa, Telefònica i altres empreses; marxa dels treballadors de Seat, que marca un ressorgiment del gegant de la Zona Franca;àmplia mobilització solidària al Baix Llobregat entorn de la lluita de Laforsa, amb vagues, assemblees i manifestacions a dotzenes d'empreses, entre elles les més importants.

Una característica de les accions d'aquests dies ha estat la mobilització -a l'avantguarda del moviment, a més a més- dels treballadors dels serveis públics (transports i telecomunicacions, port, electricitat), que han de jugar un paper crucial en el desenrotllament de la vaga general.

El govern, que de primer va reaccionar amb el seu nou estil més moderat i permissiu,no ha tardat gaire a adoptar-ne un altre: militarització dels carters, dels ferroviaris i del Metro de Madrid; brutalitats contra els manifestants i detenció de bon nombre de càrrecs sindicals i altres dirigents obrers. La llibertat dels detinguts ha esdevingut un objectiu de les lluites.

Però no calia haver topat novament amb la repressió perquè les vagues de Madrid i de la resta d'Espanya adquiris sin una significació política. El simple fet d'anar a la vaga en un país on la vaga és pràcticament il.legal, és ja un fet polític. Desafiar la congelació salarial dictada pel govern és també un fet polític. La classe obrera sap perfectament que la defensa de les reivindicacions econòmiques més elementals topa sota el franquisme -i encara estem sota el franquisme- amb uns obstacles polítics: la inexistència d'un sindicat obrer democràtic i independent, dels drets de vaga, de reunió, d'associació; en una paraula,de les llibertats sindicals i polítiques.

I a més a més, la classe obrera s'ha vist confrontada amb la negociació de molts convenis en uns moments d'intensa activació política, en què la forta pressió democràtica latent al país es manifesta amb un vigor enorme.En aquest clima, l'ofensiva obrera dels darrers dies apareix com una contribució capital a l'ofensiva general per canvis polítics.

"La vaga del Metro de Madrid és també política", ha dit Camacho en unes declaracions al diari Le Monde. "Però això no vol dir que estigui impulsada per agents exteriors. Són els propis treballadors els qui en senten la necessitat vital". Efectivament, els treballadors han estat els més perjudicats per la repressió i l'absència de llibertats. Han topat constantment amb la policia i les lleis feixistes. Es lògic que donin a

(passa a la pàgina 2)

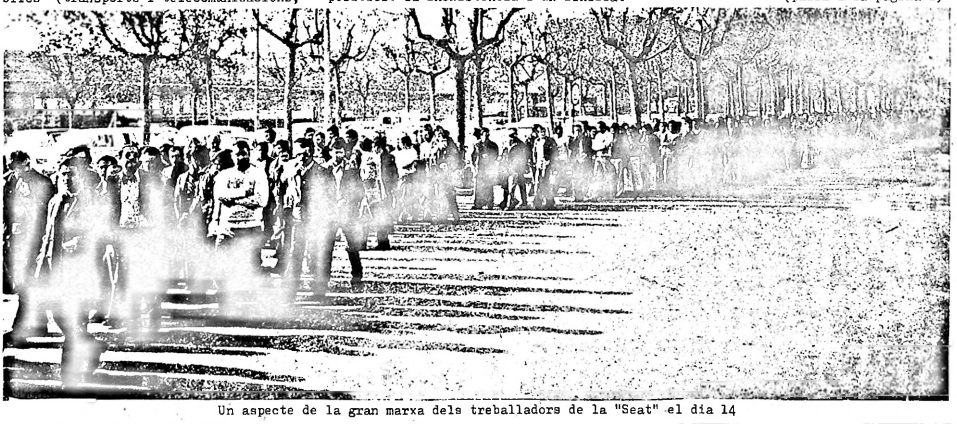

Un aspecte de la gran marxa dels treballadors de la "Seat" el dia 14

Entrevista amb Gregori López Raimundo a la pàgina 3

EDITORIAL (continuació)

les seves lluites una significació política, avui que veuen com comença a fructificar l'esforç de tants anys de resistència, de sacrificis, de lluites dures i aparentment estèrils. Per això les acusacions del govern sobre el caràcter "polític" de les vagues i sobre el paper d'unes minories d'"agitadors" són irrisòries.

D'altra banda, s'han començat a sentir veus -o simples murmuris- que expressen el temor que les vagues interferexin en el procés de "democratització" iniciat pel govern i el dificultin. "El búnker pot prendre pretext amb l'agitació laboral i frustrar per la força la marxa evolutiva cap a la democràcia", vindria a ser l'argument principal d'aquests temors.

El búnker, efectivament, està nerviós. Un signe el tenim en la reunió recent de Girón amb alguns generals. Però fa dies que el búnker està nerviós i fa tot el possible per boicotejar la nova línia de govern. El mal és precisament que l'actual govern no es decideix a trencar obertament amb el búnker i a treure-li de les mans els mecanismes de poder que encara posseeix. I no s'hi decideix perquè, al cap i a la fi, és un govern de filiació franquista i de compromís amb els ultres. Per liquidar del tot el búnker i la dictadura cal recolzar en el poble, en la força de les masses, i això és impossible que ho faci un govern com l'actual.

Per aquesta raó cal la ruptura. El que cal no és frenar el moviment de masses amb falsos temors, sinó desenrotllar amb més decisió encara la lluita popular fins a la culminació de la vaga general de la classe obrera i de l'Acció Democràtica Nacional, fins a escombrar les institucions franquistes i retornar la sobirania al poble.

Els treballs i els dies

APLAUDIR POLICIES

Aplaudir policies pot semblar un exercici no gaire atractiu. Un policia és sempre un símbol viu del poder d'estat, i no cal ser anarquista per reconèixer que el poder d'estat, en general, no atrau simpaties. I menys encara el poder brutal del franquisme.

Tot i així, hi ha hagut darrerament manifestacions de masses per l'amnistia als carrers de diverses ciutats espanyoles durant les quals, davant de l'actitud respectuosa o no intervencionista de la Policia Armada, els manifestants han reaccionat aplaudint. El cas s'ha produït també a Catalunya: a Barcelona, en el curs d'una manifestació d'obrers de FECSA, a Tarragona i a d'altres indrets.

El fet ha produït una certa incomoditat entre alguns comunistes i altres antifranquistes. Aplaudir policies franquistes, ¿no és passar-se de la ratlla ? ¿Com és possible aplaudir els qui encara et tenen sota la bota, els qui encara són capaços de torturar en Téllez? Al cap i a la fi, si no ataquen violentament una manifestació no fan més que complir el seu deure...

D'altres, en canvi, passat el primer desconcert, hem arribat a la conclusió que aplaudir policies en les circumstàncies descrites no sols és acceptable, sinó fins i tot una gran troballa.

Durant anys els comunistes hem vingut defensant la necessitat d'influir políticament sobre les forces armades per tal de minar la seva capacitat repressiva al servei del règim. Hem fet mans i mànigues per entrar en contacte amb elles i poder-los dir: "El franquisme us instrumentalitza i us fa defensar els privilegis d'una minoria corrompuda, tot volent fer-vos creure que defenseu la 'pàtria'. Nosaltres us demanem que canvieu de bàndol, que us passeu al servei de la immensa majoria, al servei de la democràcia. O, si més no, que no intervingueu amb la vostra força en els conflictes civils, que us mantingueu neutrals".

Es clar que no som tan ingenus de pensar que amb simples prèdiques d'aquest estil canviarà la mentalitat de les forces armades. Canviarà -està canviant i ha canviat ja- en funció de tots els canvis que es vagin produint a la societat. Canviarà també en la mida que l'oposició democràtica els doni solució positiva als seus problemes com a funcionaris de la defensa i de l'ordre públic, cosa de la qual el nostre partit també s'ha preocupat. En el cas concret dels militars, l'aparició de la U.M.D. mostra que aquesta política té un sentit real.

Deia més amunt que no són suficients les prèdiques. Però les prèdiques són també necessàries. El mal, fins ara, és que les nostres vies per fer arribar la nostra veu als policies i als militars eren simples papers clandestins.

De sobte, uns manifestants anònims han descobert una via d'agitació i de propaganda cap a les forces armades molt més directa i eficaç: aplaudir-les quan tenen un comportament civilitzat. Es una manera de dialogar, de dir-los: "Així és com us heu de comportar, nois!" La qual cosa no exclou que si més avall carreguen violentament contra manifestants pacífics, calgui replicar a cops de roc. Quan t'ataquen, et defenses. Però si vols incidir sobre la policia, si vols exercir una acció explicativa, un treball polític sobre ella, has de saber deixar el roc i aplaudir (o allò que la teva imaginació et suggereixi).

Aplaudir no és, doncs, passar-se de la ratlla. No és oblidar que els mateixos que aplaudeixes poden pegar-te i fins torturar-te. Aplaudir, en aquest cas, és, simplement, una forma d'agitació i explicació política. I ¿com enfrontar-se als mitjans armamentístics moderns d'un règim autoritari si no és a través de l'acció política sobre els propis funcionaris que el sostenen?

Una última reflexió: Que passin aquestes coses en un país com el nostre, de tradicions polítiques tan bel.licoses, confirma l'apreciació feta per Camacho durant la seva estada a Catalunya a propòsit de les diferències entre el moviment obrer -pot afegir-se també el moviment popular en sentit ample- d'abans de la guerra i l'actual. "Es la mateixa diferència", va dir, "que hi ha entre un infant i una persona adulta".

Serrallonga

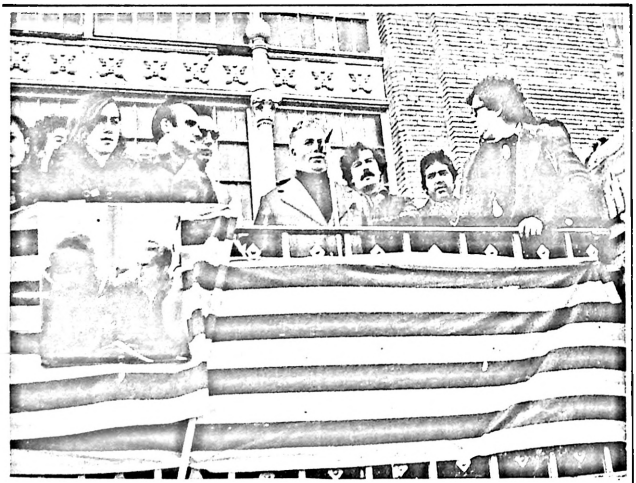

Vista de la tribuna des d'on van parlar els oradors durant la celebració de la clausura dels actes del Congrés de Cultura Catalana a Cornellà, demostratius del vigor amb el qual una classe obrera majoritàriament immigrada assumeix les reivindicacions nacionals catalanes. Al micròfon, Josep Mª Luque, treballador d'Elsa i ex-president de la UTT. (Foto "Treball")

Parla Gregori López Raimundo

Cap al trencament democràtic

Hem mantingut una entrevista amb el nostre Secretari General, Gregori López Raimundo, sobre algunes qüestions molt actuals de la política espanyola i, particularment, dels problemes de la situació a Catalunya. Oferim als nostres lectors les respostes del company López Raimundo a les preguntes de "Treball".

P-Quina importància atribueixes a la constitució del Consell de Forces Polítiques de Catalunya?

R-La constitució del Consell és, a parer meu, el principal esdeveniment polític català de l'any que acaba de finir. El Consell eixampla la unitat de l'oposició democràtica catalana cap al PACTE CATALÀ i estimula l'entesa de l'oposició a tot Espanya i la constitució d'un organisme únic de coordinació. Representa, per tant, una aportació important a la marxa cap al trencament democràtic, que el Consell s'assigna com a objectiu a la seva declaració programàtica.

P-Creus que pot sorgir alguna competència entre el Consell i l'Assemblea de Catalunya?

R-Val la pena de recordar que la iniciativa de crear l'Assemblea de Catalunya va partir de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i que els partits que formaven part de la CCFPC -entre els quals el PSUC- van donar sempre el seu suport totalment decidit a l'Assemblea. No veig per què la relació Consell-Assemblea hagi de ser diferent a com ha estat fins ara la relació CCFPC-Assemblea.

Els partits que formen el Consell participen a l'Assemblea (tret d'Esquerra Democràtica de Catalunya) i estan vitalment interessats en el seu enfortiment i desenvolupament com a "...plataforma d'àmplia unitat i mobilització popular, en la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya...", com diu molt bé la declaració programàtica del Consell.

De la seva banda, l'Assemblea ha saludat públicament la constitució del Consell i no aspira ni pot aspirar a suplir els partits polítics, el progrés i enfortiment dels quals aprofita la consecució dels fins de l'Assemblea.

El PSUC propugna la col.laboració més estreta possible entre Consell i Assemblea de Catalunya i establir formes de diàleg i coordinació amb altres forces que, tot i no voler entrar al Consell o a l'Assemblea de Catalunya, estiguin d'acord amb els fins que es proposen Assemblea i Consell i siguin susceptibles de prestar suport a la formació d'un Govern Provisional de la Generalitat, unitari i representatiu, que assumiria el poder a Catalunya en instal.lar-se a Madrid un Govern Provisional de Reconciliació Nacional.

P-Com valores l'acord Junta-Plataforma? Quin paper pot jugar-hi Catalunya?

R-L'acord Junta-Plataforma, que està en curs de gestació, seria decisiu per arribar a la coordinació estructurada de tota l'oposició espanyola.

Catalunya està directament interessada que aquest acord es conclogui com més aviat millor. Per tant, les plataformes unitàries catalanes -Consell i Assemblea- han d'exercir els seus bons oficis per a aquest fi, tant amb la Junta com amb la Plataforma. I tan bon punt hi hagi organisme únic, han de buscar amb ell la coordinació, federació o integració de les plataformes unitàries de tot l'Estat espanyol, ja que només llavors hi haurà una alternativa capaç de rebre el suport de la majoria dels espanyols.

P-Quin paper poden tenir les actuals lluites obreres en la situació política? Consideres fundats els temors de la dreta democràtica o reformista?

R-Les lluites obreres en curs tenen una dimensió diferent a les que hem conegut durant els darrers anys. Per primera vegada s'estan produint lluites coordinades en ràms professionals com els transports, telèfons, correus, etc., amb tendència clara a estendre's a tot Espanya. Són lluites que promouen i impulsen la vaga general i empenyen endavant l'acció democràtica que preconitzem com a via per arribar a la ruptura, lluites que anuncien el canvi.

Es comprèn que aquells qui esperen anar a la "democràcia" de la mà de Juan Carlos, Arias i Fraga, mantenint-ho tot lligat i ben lligat, se sentin inquiets pel nivell que han assolit les actuals lluites obreres. Però els qui volen un canvi democràtic no han de témer res, perquè el sentit de responsabilitat dels líders obrers i dels treballadors en general garanteix que aquestes lluites no menin al caos ni a la segona volta, sinó al triomf de la democràcia.

Les actuals lluites obreres són la resposta obrera al discurs provocador del ministre d'Hisenda, Villar Mir, la demostració del fet que els treballadors no estan disposats a ser els únics que paguin la crisi econòmica, com més va més greu; són un símptoma inequívoc del fet que la classe obrera no es deixa intimidar per les amenaces i les maniobres del tàndem Fraga-Arias i es disposa a jugar el paper d'avantguarda que li pertoca al capdavant de la lluita democràtica de tot el poble.

P-Què en penses de la campanya anticomunista que lliuren Arias i Fraga?

R-Quan Fraga i Arias anuncien que a la seva democràcia no hi haurà lloc per a comunistes i separatistes, no cal dir que expressen els seus desitjos i propòsits, però proclamen, sense voler-ho fer, que no hi haurà pas democràcia sinó continuisme. La democràcia no pot ser una cosa que Fraga i Arias atorguin capriciosament, com a hereus del poder que Franco els va llegar. Democràcia vol dir sobirania popular, eleccions lliures, possibilitat per al poble de decidir els seus propis destins. Endemés, és molt difícil que puguin reprimir o perseguir els comunistes alhora que donen llibertat a tots els altres.

I, encara que això fos possible, la maniobra podria esdevenir tan poc profitosa per als seus autors com les prohibicions que han distingit darrerament en Raimon o en Llach, és a dir, podria ocórrer que les prohibicions i persecucions oficials ens donessin, als comunistes, més suport popular.

Si més no, ni Fraga ni Arias aconseguiran impedir que els comunistes surtin a la superfície amb els altres corrents d'oposició, o paralitzar la lluita i l'activitat del nostre Partit.

P-Que fóra, per a tu, l'amnistia?

R-L'amnistia és la primera necessitat per al país i per a cada ciutadà, la premissa principal per arribar a la reconciliació, la mesura més urgent que cal per avançar cap a la llibertat i la democràcia.

Es urgent i indispensable que surtin de la presó tots els presos, que tots els despatxats es reintegrin als seus llocs de treball, que s'aixequin totes les sancions, que puguin tornar els exiliats, que els clandestins puguem recuperar la legalitat.

Per a mi, personalment, l'amnistia suposaria alliberar-me de la tensió que comporta la vida i l'activitat clandestina, reunir-me amb la meva família, poder anar al Palau a escoltar en Raimon, treballar a la claror del dia per un país millor.

Però tot arribarà. I no trigarà pas gaire.

Cap a la vaga general

L'amplíssima mobilització obrera que, a partir del Metro de Madrid, s'ha estès per tot el territori espanyol, posa la perspectiva de la vaga general en un horitzó immediat.

Hem entrat, visiblement, en un nou període, en què el combat obrer assoleix noves dimensions. La majoria de vagues produïdes fins ara han esclatat per motius econòmics, coincidint amb uns moments de negociació de convenis. Però la coincidència en el temps té per ella mateixa una càrrega política. El propi efecte de "contagi" que tenen unes lluites sobre les altres és un reflex de la maduració política del moment. La desaparició de Franco i les concessions "evolucionistes" del nou govern han obert les portes a una riuada incontenible de reivindicacions democràtiques -l'amnistia, les llibertats polítiques i sindicals, les aspiracions nacionals i regionals, etc.-, riuada de la qual la classe obrera es vol fer ressò, i se'n fa ressò. El discurs provocador de Villar Mir ha estat un altre factor desencadenant en la mida que la classe obrera s'ha sentit novament agredida en el seu nivell de vida i ha volgut reaccionar. D'altra banda, sempre des que existeix el franquisme la més insignificant de les vagues econòmiques ha adquirit una o altra dimensió política pel fet de desafiar les lleis vigents.

En unes condicions així la vaga general apareix com una possibilitat pròxima; no com una aspiració voluntarista i benintencionada d'una minoria polititzada sinó com a perspectiva i culminació d'un amplíssim moviment que remou les capes més profundes del poble. Es més: es pot dir que per l'extensió de les lluites, per la seva direcció oberta, per l'avenç en els instruments de coordinació, hi ha elements de vaga general política, elements d'Acció Democràtica Nacional en els darrers fets.

Però aquesta veritat no ha de fer caure en la falsa il.lusió que el procés actual porta de manera automàtica, determinista, a una vaga general; que només cal explicar que la vaga general és possible; que només cal agitar i esperar. No. Per avançar en la mobilització obrera, la tasca primordial avui consisteix a fer sortir a la llum tots els motius de malestar i de protesta que estan latents a cada empresa, a cada ram, a cada localitat. La clau de la situació avui no és la fugida endavant, la simple agitació i la convocatòria prematura, que parteixen del pressupòsit que la disposició subjectiva al combat està molt generalitzada. La clau, avui, és la capacitat per suscitar a tot arreu mobilitzacions concretes per reivindicacions concretes. L'esforç ha d'anar per aquí. L'experiència demostra, d'altra banda, que en circumstàncies com les presents, les etapes de desenrotllament de les lluites s'accelleren moltíssim gràcies a l'ambient general.

Tampoc no es pot descartar que en el procés iniciat les convocatòries explícites des de centres de decisió legals o il.legals puguin jugar un paper motor. Les condicions de cada moment dictaran les decisions a prendre, i no hi ha dubte que un procés com el que estem vivint passarà per etapes molt complexes i variades.

En línies generals, però, cal posar l'accent en les reivindicacions concretes. A cada fàbrica, a cada empresa, a cada ram hi ha múltiples motius de descontentament i de lluita. Sense plantejar-los a les masses de manera oberta no és possible avançar sòlidament.

Al costat d'això cal saber plantejar també l'impuls solidari, que permet anar desenrotllant els vincles entre uns i altres destacaments de la classe obrera i del poble. En el curs de les lluites recents hom observa una inclinació molt prometedora a sortir de les empreses al carrer, a portar els problemes propis a l'atenció de tothom. Els treballadors de "Laforsa" han demostrat una capacitat extraordinària i exemplar per popularitzar la seva lluita no sols al sindicat i a les empreses, sinó també a les entitats culturals i ciutadanes, al carrer, aprofitant fins i tot les festes populars; i no sols a la comarca pròpia, sinó viatjant a Barcelona, a Manresa i a moltes altres localitats. Darrerament, el dia 14, hem tingut, a Barcelona, un altre exemple de sortida dels treballadors al carrer amb la marxa dels obrers de la "Seat", des de la zona Franca al centre de la ciutat.

Els treballadors han de sortir de l'empresa per donar vigor a la seva lluita (difícil que vengi en el marc estricte de l'empresa en les actuals circumstàncies econòmiques del país) i per lligar-se a tota la lluita de la classe obrera. Sense oblidar que l'ocupació del carrer ha de ser un element fonamental per culminar la vaga general política i l'Acció Democràtica Nacional.

UNIÓ DE PAGESOS

El 18 de gener s'ha celebrat la segona assemblea de la "Unió de Pagesos", amb assistència de 60 pagesos i tècnics de tot Catalunya. Hi va haver després una roda de premsa. La Unió ha decidit incorporar-se a l'Assemblea de Catalunya i adherir-se al Congrés de Cultura. En el proper número de TREBALL parlarem extensament d'aquest embrió del sindicat de classe, unitari i democràtic de la pagesia catalana, i de la seva lluita.

Les grans lluites obreres

Les poderoses accions obreres a Madrid han obert el camí d'un nou i potent auge del combat dels treballadors de tots els pobles d'Espanya contra el bloqueig de salaris, per l'augment d'aquests i contra l'encariment de la vida, contra la desocupació, contra els acomiadaments, per les llibertats sindicals i polítiques, per l'amnistia.

A Barcelona, al Baix Llobregat, a Sallent, a Mataró, a Sabadell i Terrassa, a tot Catalunya, l'ofensiva obrera recrua amb una força i unitat, amb una coordinació extraordinàries. A la vaga dels treballadors de "Laforsa", que dura ja més de dos mesos i que manté enlaire la bandera de la dignitat proletària, s'hi han afegit aquests dies les múltiples accions a Cornellà i tota la zona obrera dels seus voltants, on el divendres 16 de gener van anar a la vaga desenes de milers de treballadors.

Les lluites dels treballadors de la "Seat", de "Fecsa", del port, de "Standard-ITT", de Banca i Telefònica i d'altres rams, preludien les grans batalles que la classe obrera lliurarà els propers dies i amb les quals irromprà en la situació política, rebutjant els intents del govern Arias de fer pagar als treballadors les conseqüències de la crisi econòmica de la qual és responsable.

La duresa inicial de la patronal que a "Seat", com a d'altres empreses, es negava a negociar i pretenia imposar els límits de salaris dictats pel govern, va deixant pas, després de dura lluita, a les primeres victòries obreres. La direcció del "Metro" acaba de concedir pràcticament totes les reivindicacions plantejades pels obrers a la seva plataforma. A la "Seat" la direcció ofereix ja un augment de salaris superior al fixat pels límits oficials. A "Transportes de Barcelona", després de la magnífica assemblea de dijous passat, d'uns 2.000 treballadors, a Sindicats, hom ofereix ja un augment lineal de 56.000 pessetes l'any i altres millores. Als obrers del port també els ofereixen ja coses que de primer els negaven.

Les Comissions Obreres estan donant un nou i gran impuls a la seva capacitat de direcció i coordinació. Es situen al centre de l'activitat dels càrrecs sindicals i fan servir les formes més obertes i flexibles de relació i empenyen tot el moviment obrer.

Si avancem en aquesta direcció superarem les dificultats, i el protagonisme de la classe obrera arrelarà en el present polític i es projectarà cap al futur proper.

Càrrecs sindicals i assemblees de treballadors

Impulsats per les Comissions Obreres, que es revitalitzen ràpidament a Barcelona, els organismes legals han jugat un paper fonamental en el desencadenament, direcció i extensió de les actuals lluites obreres.

A pràcticament tots els conflictes, la representació sindical legal (resultant del triomf de les candidatures obreres, unitàries i democràtiques) ha estat al capdavant de la lluita i l'ha facilitat tant de cara a les empreses i el govern com pel que fa a la seva legitimació davant de l'opinió pública.

L'eficàcia de la representació dels enllaços, jurats i juntes sindicals ha anat, però, íntimament lligada a la pràctica de les assemblees massives de treballadors, que han permès als representants mantenir un contacte permanent amb la massa dels treballadors, informant-los i pulsant directament el seu estat d'ànim i les seves reaccions davant de les actituds de les empreses i l'Estat. Amb la celebració d'assemblees, d'altra banda, els obrers, empleats i treballadors en general imposen en la pràctica un dret democràtic fonamental, el dret de reunió -fins al punt d'obligar el ministre sindical Martín Villa a parlar del reconeixement legal d'aquest dret com a possibilitat immediata-, i confirmen l'afirmació que els comunistes hem fet sempre segons la qual les llibertats no cal esperar que ens les regalin: cal agafar-les, cal exercir-les sense esperar més. Les assemblees, finalment, permeten als treballadors sentir de manera més viva la seva força col.lectiva i, per tant, de sentir-se més disposats a combatre, a reclamar els seus drets, a superar el temor i la impotència.

La representació sindical legal, però, té uns límits, sobretot als nivells superiors de l'estructura sindical. Per això mateix, una experiència molt interessant és la dels treballadors de Banca, que han aconseguit erigir un organisme, la Comissió Gestora, constituït democràticament a partir dels representants sindicals autèntics i que desborda les UTT controlades pels verticalistes. La Comissió Gestora, constituïda a nivell de l'Estat espanyol, s'ha imposat com a organisme realment representatiu, amb el suport d'un dels moviments vaguístics més generalitzats que hagi conegut aquest ram sota la dictadura.

En una assemblea de 800 càrrecs sindicals del ram de tota la "província" de Barcelona celebrada el dia 13 a la CNS de la capital, es va aprovar la següent proposta, destinada a reforçar la Comissió Gestora: Que la UTT provincial reconegui la Comissió Gestora dels treballadors de Banca i doni suport a les seves actuals reivindicacions o que, en cas contrari, presenti la dimissió. Heus aquí, doncs, una manera de desbordar les limitacions antidemocràtiques que els sindicats oficials han imposat als nivells més alts. Es un motiu de reflexió per als treballadors de tots els rams.

El paper de la UTT provincial del Metall de Madrid, constituint-se en assemblea permanent per reivindicar la llibertat dels càrrecs sindicals metallúrgics detinguts, és, d'altra banda, un exemple de com una UTT presidida per un oportunista com Bañales por posar-se al servei del moviment de masses quan hi ha una forta pressió al carrer. I és també un altre exemple de com les limitacions antidemocràtiques dels sindicats poden ser desbordades.

Per últim, cal dir que l'existència d'organismes sindicals legals representatius i en contacte estret amb les assemblees de treballadors han de ser l'instrument idoni per coordinar les lluites i per estendre-les.

En les lluites generalitzades que avui són ja imminents, és evident que els centres de decisió i de coordinació hauran de constituir-se, en gran part, sobre la base dels organismes legals. En l'etapa de preparació concreta d'accions generals, de vagues generals, els límits entre el que és legal i el que no ho és s'esvairan en una gran mesura. En aquesta perspectiva -i si pensem també en la possibilitat i la necessitat de l'aparició pública de les Comissions Obreres- l'articulació de les "il.legals" Comissions Obreres i dels organismes legals de representació obrera ha de donar un nou salt endavant de cara a la constitució pública d'òrgans amplis de coordinació i de lluita de la classe obrera.

El procés dels militars

La premsa d'aquests dies ha tornat a posar en primer pla el procés que se segueix contra un comandant i nou capitans. Al cap d'alguns mesos de presó provisional, la seva situació, lluny de presagiar una solució favorable, s'ha agreujat. En l'acta de processament hom els imputava, com a pressumptes membres de la Unió Militar Democràtica, un delicte de sedició. Ara, en la qualificació fiscal, els fets pels quals hom els acusa es defineixen com a rebel.lió. Els demanen penes de fins a dotze anys per al comandant Otero i el capità Ibarra. Tot plegat, més de setanta anys. La negativa a que puguin ser defensats per advocats civils pretén deixar-los inermes al consell de guerra i, de més a més, desvincular-los de l'oposició democràtica que aquests advocats representen. Dins de les coordenades del projecte evolucionista de Fraga podria semblar coherent que s'hagués decretat el sobreseïment del cas. No ha estat així. Això palesa la falsedat d'aqueix projecte i, en general, de tota l'operació Juan Carlos, cortina de fum del continuisme pur i simple. I també la seva inviabilitat. Els immobilistes no consentiríen que el cas s'enterrés, com no consenten que es decreti l'amnistia ni cap altra mesura democratitzadora concreta. Però tampoc els reformistes poden arribar més enllà de les seves pròpies paraules si no es volen trobar que a ells mateixos se'ls posi en dubte.

Aquestes dues afirmacions, òbvies per als comunistes, estan jugant, juntament amb la indignació per la vergonya del Sàhara, un paper decisiu en el desplaçament d'amplis sectors de l'Exèrcit cap a les posicions de canvi pregon de les quals la Unió Militar Democràtica és el portaestendard principal.

L'Acció Democràtica Nacional és un trencaclosques amb moltes peces. Bastants ja són al seu lloc. En resten d'altres per col.locar. Una d'elles, fonamental, és assegurar la neutralitat de l'Exèrcit. Homes com Otero i els seus companys simbolitzen una nova mentalitat, una nova concepció de l'Exèrcit que faran possible aquesta actitud cívica.

La causa dels militars processats s'inscriu de ple, amb un èmfasi específic, en la lluita per l'amnistia i per les llibertats democràtiques. El nostre deure solidari amb ells és inexcusable. Ni una sola acció per l'amnistia, ni un sol plantejament de solidaritat sense que ells no hi siguin explícitament presents. Els militars demòcrates són nostres, del poble.

Posició de C.O.

Per la seva indubtable significació reproduïm extractes de la declaració que ha fet pública el primer de gener la Coordinadora General de Comissions Obreres:

"El govern continuista del monarca Juan Carlos s'aventura a portar a terme un inic consell de guerra contra nou militars patriotes. Acusats de pertànyer a la UMD (Unió Militar Democràtica)..."

"El Secretariat de la Coordinadora General de les Comissions Obreres denuncia aquest inic consell de guerra i crida tots els treballadors, els pobles d'Espanya, la solidaritat internacional a la mobilització i a la lluita per impedir-lo. Que de tot arreu s'aixequi la lluita i la protesta per exigir la llibertat immediata dels nou militars detinguts."

Els comunistes a la claror del dia

Les darreres declaracions de Fraga, Areilza i Arias que afirmen la possibilitat d'una democràcia de la qual estarien exclosos els comunistes, exigeix una àmplia campanya d'esclariment públic que, en les condicions actuals, no s'ha de fer solament per mitjà de declaracions, fulls, etc., sinó també amb l'aparició pública de les forces democràtiques.

El dia de Reis, a un quart de dues de la tarda, en un indret freqüentat pels veïns del barri del Carmel, a Barcelona, vam escoltar un himne de record entranyable per a tots els qui lluiten pel socialisme: La Internacional. Amb l'ajut d'un megàfon, la Internacional fou escoltada per unes tres-centes persones que prenien el sol en aquells moments. Això els va encuriosir i els va ajudar a concentrar-se tot al voltant d'una tribuna que, amb una bandera roja i alguns retalls de "Treball" i "Mundo Obrero", servia de suport per als oradors que varen intervenir successivament.

La primera intervenció fou sobre la impossibilitat d'una democràcia de debò que exclogui els comunistes i altres forces democràtiques. Un company del moviment obrer va destacar que la maniobra de mantenir en la il.legalitat els comunistes i altres forces de l'oposició no tenia cap altre objectiu que privar el conjunt del moviment obrer de l'orientació d'aquestes forces polítiques per a la conquesta dels seus objectius de classe, entre ells el sindicat obrer, unitari, democràtic i independent.

Tot seguit un company del moviment popular va parlar de la manca de serveis als barris: escoles, transports, guarderies, etc., i de la necessitat d'un Ajuntament democràtic, que és la única solució per a aquests problemes. Després va intervenir una dona, la qual va destacar no solament els problemes de l'encariment del cost de la vida, sinó també la lluita per l'emancipació de la dona, per la seva igualtat amb l'home, com un dels objectius del nostre partit. I, finalment, hi va haver la intervenció d'un jove, que va fer ressaltar com els capitalistes manifasegen la joventut per mitjà de l'explotació de les necessitats de diversió, esbarjo i altres, dels joves.

Va ser molt important, en aquesta sortida pública del Partit, que la gent pogués comprovar que el nostre partit es compon de les més diverses persones, de totes les edats i dels dos sexes.

Les paraules de Rafael Alberti dedicades a Dolores Ibárruri en el seu 80 aniversari varen ressonar pels altaveus i varen ser acollides amb aplaudiments. Finalment, les paraules de la mateixa Dolores Ibárruri, pronunciades en l'acte del seu aniversari, varen donar una més gran claredat a les nostres exigències d'una democràcia sense exclusions i a la ferma condemna del juancarlisme.

Es va cloure l'acte amb els crits d'AMNISTIA i SI, SI, SI, DOLORES A MADRID, i amb això, durant trenta minuts, el contacte amb les masses havia esdevingut una realitat que palesava la oportunitat de lluitar decididament per imposar zones de llibertat.

Corresponsal

En queden molts, a la presó

El 30 de desembre, segons dades comunicades a la premsa pels organismes de solidaritat, restaven encara, malgrat l'indult, 135 presos polítics, només a les presons de Catalunya:

125 a la presó Model de Barcelona.

8 a la presó de dones de La Trinitat, a Barcelona.

1 a la Residència " Francisco Franco" de Barcelona.

1 dona a la presó de Girona.

Entre els presos polítics de Catalunya que no han estat alliberats hi ha el periodista Josep Mª Huertas i Claveria, l'obrer Manuel Pérez Ezquerra i l'estudiant Joan Josep Egozcue que depèn de la jurisdicció militar. Cal fer una gran campanya de peticions per la seva llibertat, per fer-les arribar als caps de la IV Regió Militar, perquè aquests i altres lluitadors per la democràcia puguin reintegrar-se a les seves llars.

Associació catalana d'eclesiàstics

L'Associació Catalana d'Eclesiàstics és una entitat sacerdotal de constitució recent que pot jugar un paper important en l'evolució del clergat i de l'església de Catalunya.

Aplegava, fins al novembre passat, 130 sacerdots de les diverses diòcesis catalanes i congregacions religioses. Té en tràmit la seva aprovació com entitat d'Església per part dels bisbes de Catalunya. L'Associació recull, en forma institucional, el moviment sacerdotal iniciat el 1966 i que s'ha caracteritzat en diverses actuacions (manifestació de capellans, assemblees i declaracions diverses, "Fòrum", actes entorn a la detenció dels 113 i dels 67, etc.) per una clara oposició al règim, per una identificació amb les aspiracions col.lectives de Catalunya, per una preocupació fonamental pel moviment obrer i popular, i per una decisió en favor de reformes pastorals profundes a l'Església.

Francesc Téllez

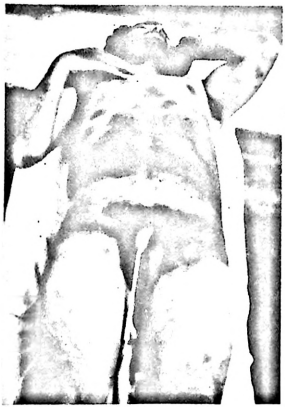

Prou tortures!

5.000 persones van anar a rebre el dia 18 en Francesc Téllez a Santa Coloma. La presència dels manifestants al carrer, demanant amnistia i llibertat, va durar 2 hores. La policia va fer ús de les armes de foc. A la foto: octavilla del PSUC mostrant les tortures.

CUBA

El Congrés de la consolidació

El Partit Comunista de Cuba (PCC) ha celebrat el seu primer congrés. Més de tres mil delegats, escollits a les assemblees del partit, arreu del país, han estat discutint, durant cinc dies, les tesis polítiques que suposen la institucionalització del procés revolucionari obert el primer de gener de 1.959, quan els guerrillers baixats de la "Sierra Maestra" entraren a L'Havana i Batista, el dictador lacai dels nordamericans, va fugir.

De fet, tot l'any 1.975 ha estat per als cubans -per al conjunt del poble cubà i no solament per als 200.000 i escaig de militants amb què compta el partit- "el año del primer Congreso". Expressió que amaga, sota la seva fórmula propagandística, un fenomen d'àmplia discussió democràtica. Es així com els textos que presidiran la política del partit i de l'estat cubà els propers cinc anys han estat llegits i discutits en assemblees i reunions populars -a nivell de fàbriques, escoles, universitats, barris i unitats de producció agrària- que totalitzen, segons informà Fidel, "més de sis-centes mil reunions".

Tot, la política econòmica que orientarà el proper pla quinquennal, la descentralització administrativa i regional, les qüestions relatives a l'emancipació de la dona, la política internacional de Cuba i, sobretot, el projecte d'extensió a la resta del país dels òrgans de "poder popular" que han estat operant experimentalment, el darrer any, a la província de Matanzas, tot, menys els documents relatius a la vida interna del partit i els seus estatuts,ha estat debatut per les masses. (Aquestes últimes qüestions han estat tractades al si del partit).

Aquest és, probablement, el primer aspecte que correspon destacar en el primer congrés dels companys cubans. (Suposa, al nostre entendre, un tipus de democràcia socialista -que ha de guanyar en profunditat, ara, amb la generalització del "Poder Popular"- que hauran d'observar de prop tots aquells països que arriben al socialisme a partir de situacions de subdesenvolupament i de dependència econòmics i culturals i sense haver conegut la democràcia en la seva concepció burgesa i occidental).

Cal dir que aquestes transformacions polítiques es produeixen coincidint amb la consolidació econòmica de la revolució. Cuba ha desfet el bloqueig posant en pràctica una intel.ligent política exterior que aïllà l'imperialisme nordamericà en la seva follia anticastrista. (I no ho ha fet, consti, com a cops s'ha dit per part de certa esquerra europea, renunciant als seus compromisos revolucionaris internacionalistes, en particular en allò que fa referència al seu ajut als moviments d'alliberament nacional, com ara s'ha tornat a posar en relleu en la solidaritat política i pràctica amb la lluita del MPLA, a Angola).

El treball del poble i l'ajut soviètic i dels altres països socialistes -el qual es difícil de sobrevalorar- han permès d'assolir nivells de satisfacció de les necessitats primeres força remarcables. L'ensenyament, la sanitat, l'alimentació, l'esport, el vestir i l'allotjament han millorat més en els darrers cinc anys que en els dos primers lustres. El país s'està organitzant -la qual cosa és força important quan hom sap que una de les principals conseqüències de la dependència econòmica fou el foment de l'abúlia i la gandulleria, com a mecanismes de manteniment d'un gran exèrcit de mà d'obra barata-, l'economia comença a rutllar seriosament, el comerç exterior creix i es diversifica i ja semblen molt lluny els primers anys de la Revolució, en els quals calia menjar-se els plàtans com si fossin filets.

Al meu entendre, hi ha quelcom en el congrés dels companys cubans que va més enllà de la seva lluita específica. Em refereixo a la capacitat autocrítica demostrada pels dirigents de la revolució. En les intervencions de Fidel aquesta fou constant, crua, directa, pública i referida al passat immediat i al present. Es impossible d'entendre el grau d'adhesió amb què compta el partit cubà, entre les masses del seu país, sense fer menció d'aquesta tradició autocrítica que va baixar de la "Sierra" i s'ha mantingut viva, contra vents i marees, en els òrgans de direcció del nou partit. (El que ha resultat de la fusió entre el moviment del 26 de juliol, el Directori i l'antic partit dels comunistes cubans).

Voldria finalment destacar l'extrema atenció posada, en aquest congrés, en els problemes de la solidaritat amb les lluites de l'anomenat tercer món. "Ajudem i continuarem ajudant el poble d'Angola", va dir Fidel davant d'un milió de compatriotes. I les crítiques a l'imperialisme -des d'un país que està a menys de 90 milles de la costa de Florida- en la seva actuació a Amèrica Llatina i a Africa foren constants. (El general nordvietnamès Giap fou la personalitat invitada més aplaudida).

Només ens resta de dir als companys cubans que ens sembla, no obstant, que es miren de massa lluny les lluites populars i obreres als països industrialitzats. Al congrés es parlà poc d'Itàlia o de França i gens d'Espanya. Nosaltres creiem que, de la mateixa manera que és fonamental prendre consciència dels importants combats que, en aquests moments, estan lliurant diversos moviments d'alliberament arreu del món (i no pas pensar-hi només quan "està de moda" fer-ne esment a Europa), ho és també comprendre que els avenços polítics i socials de la classe obrera i els sectors populars en els països industrialitzats són un altre aspecte de la mateixa lluita de classes a escala internacional. Més encara, ens sembla que és més necessari que mai arrencar d'aquesta mútua presa de consciència perquè s'estableixi la solidaritat activa que reclama, avui, la lluita contra l'imperialisme.

A.Serra

Manifestacions per l'amnistia

Les demandes d'amnistia són ja innombrables a tot Catalunya, a tots els pobles de l'Estat espanyol. A Barcelona,la Federació d'Associacions de Veïns prepara una magna marxa pacífica a favor de l'amnistia general per als presos polítics i socials, per als exiliats, per a tots els demòcrates que han sofert sancions d'una o altra mena, acomiadaments o suspensions, pels seus ideals democràtics.

Aquesta iniciativa de la Federació d'Associacions de Veïns troba càlid entusiasme i suport per part de les diverses forces polítiques i socials, de la premsa, de les entitats i associacions cívviques, religioses, culturals, professionals i de totes menes.

Els dies vinents i fins que LA MARXA s'esdevingui, cal fer una mobilització molt àmplia i decidida als llocs de treball i d'estudi, als barris, a tots els centres culturals, socials i de totes menes perquè desenes de milers, centenars de milers de barcelonins facin seva LA MARXA, s'adhereixin públicament a la seva convocatòria i hi participin.

Els comunistes barcelonins han d'estar a les primeres files de la preparació i desenvolupament de LA MARXA, amb ple respecte al caràcter que els seus organitzadors li han donat, i treballar amb un gran entusiasme i sentit de la responsabilitat, amb un esperit ciutadà molt elevat, perquè es converteixi en una grandiosa manifestació interclassista on convergeixin tots els sectors de la població barcelonina en una exigència transcendental per al nostre poble, per a tots els pobles d'Espanya: l'Amnistia.

8 de febrer

Tothom amb l'Assemblea de Catalunya

Amb aquest títol, la Comissió Permanent ha fet conèixer al poble de Catalunya la seva crida a la mobilització cap a "UNA GRAN ACCIÓ D'INICIATIVA DEMOCRÀTICA NACIONAL".

Dintre d'aquesta perspectiva, el Secretariat, per complir l'acord de la XII Permanent, convoca, per al dia 8 de febrer a les dotze del migdia, una concentració pacífica al Parc de la Ciutadella, davant del Parlament Català (avui, Museu d'Art Modern), per anar després a la plaça de Sant Jaume a reivindicar el palau de la Generalitat per a un govern autònom i democràtic.

L'escrit que convoca aquest acte s'expressa així:

Per les llibertats nacionals de Catalunya

L'Assemblea de Catalunya, convergència unitària dels partits polítics i organitzacions de masses, entitats cíviques, de totes les comarques de Catalunya, que preconitzen una alternativa política democràtica, entén que aquesta es precisa especialment en el punt 3 del seu programa:

"El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació."

Per tant, les institucions de l'Estatut d'Autonomia són la garantia dels drets del poble català. Volem el Govern Provisional de Catalunya al mateix moment del trencament democràtic. Volem el Parlament català mitjançant el qual podrem decidir sobre tots els nostres afers col.lectius.

Catalans: Per expressar aquesta aspiració l'Assemblea de Catalunya us convoca a un gran acte davant del Parlament de Catalunya (avui Museu d'Art Modern, al Parc de la Ciutadella) el diumenge dia 8 a les 12 del matí.

PEL RESTABLIMENT DE L'ESTATUT DE 1932.

PEL GOVERN PROVISIONAL.

PEL PARLAMENT DE CATALUNYA.

LLIBERTATS, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA

Cal preparar obertament aquesta gran manifestació pacífica de l'Assemblea de Catalunya per les llibertats polítiques, per l'amnistia, per l'Estatut d'Autonomia i acudir-hi organitzadament.

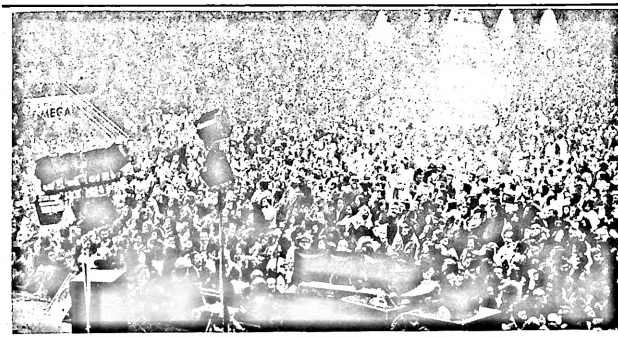

Unes 25.000 persones han passat pel Palau dels Esports de Barcelona durant les tres actuacions de Lluís Llach els dies 15, 16 i 17, motiu de manifestacions desbordants per l'amnistia i les llibertats, amb visques a la llibertat, Catalunya, l'Assemblea i la República, amb pancartes i banderes. Dirigents dels partits presents a l'Assemblea i al Consell eren a primera fila, junt amb dirigents de Comissions Obreres i persones destacades, com Xirinacs. A la sortida es van fer marxes a la Model, a peu i en cotxes, i manifestacions diverses al carrer.

El poble, en la mort del company Mata

El dia 8 d'aquest mes va morir, en accident de treball, el company Lluís Mata Acedo, de Vilafranca del Penedès, lluitador destacat de la classe obrera.

No calen gaires mots per explicar qui era el company Mata. N'hi ha prou amb saber que més d'un miler de persones van anar al seu enterrament; amb les paraules del capellà i d'un company d'en Mata que en varen destacar el comportament social i polític; amb el respecte i el dolor de tots els qui varen acompanyar el fèretre, portat per alguns companys del difunt, al cementiri, on es va victorejar la classe obrera, el socialisme i la democràcia i es varen cantar trossos de la Internacional.

No feia gaires dies que el company Mata havia declarat al setmanari "Tothom" que calia lluitar per l'amnistia, per les llibertats polítiques i sindicals i per la democràcia.

Expressem el nostre condol a la família de Lluís Mata i als seus companys i amics.

L'HOSPITALET

Assemblea política

A l'Hospitalet de Llobregat s'ha celebrat el diumenge 18 una assemblea política de 2.000 veïns al parc de Can Buixeres, convocada per diverses Associacions de Veïns i presidents d'UTT.

La finalitat de l'assemblea era parlar de les eleccions municipals, del moment polític i de les llibertats necessàries per a reconstruir el país en un clima de convivència. S'hi va repartir un document pro-amnistia.

Es va informar de la situació laboral i dels barris, així com del Baix Llobregat. Al final, es va decidir d'anar en marxa pacífica i silenciosa fins a Bellvitge, en solidaritat amb la lluita dels veïns d'aquest barri.

L'acte és un signe dels temps. Es una prova de com avui les organitzacions de masses, la població en pes, pot fer -i ha de fer- política obertament.

Es un pas important cap a l'extensió d'Assemblees Democràtiques locals, en la línia descentralitzadora marcada per l'Assemblea de Catalunya, en uns moments que els límits entre el que és legal i el que no ho és són fluctuants i han de ser constantment desbordats en el sentit de la imposició d'una legalitat democràtica en els fets.